

Hoofdstuk 1

Truth or dare

*You're gonna need a bigger boat.
(Je hebt een grotere boot nodig.)*

Uit de film *Jaws* van Steven Spielberg (1975),
naar het boek van Peter Benchley (1974).

Deze beroemde zin komt niet uit het boek, zelfs niet uit het script. Hij ontstond tijdens het filmen. Er ging veel mis tijdens het opnameproces. Zo was de boot waar de crew mee moest werken te klein. Bij alles wat er misging, graptten cast en crew tegen elkaar 'Je hebt een grotere boot nodig'. De hoofdrolspeler ging die zin in geïmproviseerde scènes gebruiken. Een van die keren heeft de uiteindelijke film gehaald: hij ziet voor het eerst de haai, loopt in shock achteruit de hut van de kapitein in, en zegt de zin.

*We still can't just behave ourselves
Even if to save our own lives
We are a brutal kind
(We kunnen ons nog steeds niet gedragen
Zelfs niet als we ons eigen leven willen redden
We zijn een wrede soort)*

Uit het lied 'So says I' van The Shins (2003)

'Doen,' zei Nelly.

'Doen?' vroeg Zehra. In haar ogen flonkerden de feestlampjes die Nelly cadeau had gekregen. 'Zeker?'

Nelly zat op het matras van Elizabeth, met haar rug tegen de rand van haar eigen bed. Ze keek naar de hangende lijven, de slaperige gezichten boven pyjama's en badjassen. Niemand zei wat. Tot nu toe had iedereen voor waarheid gekozen.

'Zeker,' zei Nelly. En zeker was ze. Niet van de opdracht die Zehra voor haar zou verzinnen. Wel van haar taak de waarheid koste wat kost geheim te houden. Want Nelly wist iets wat geen mens mocht weten.

Haar propvolle slaapkamer kwam in beweging. De luchtbedden, de dekens en de ritselende slaapzakken. Alleen naast de plankenwand en onder het bureau was de vloer zichtbaar. Haar gasten, die sinds kort weer haar vrienden waren, worstelden zich overeind.

'Benodigheden: poppenkleertjes,' zei Zehra beslist. Zehra had sinds kort een fashionvlog. Hoe meer volgers ze had, hoe raarder ze praatte.

'Ik zoek iets op Josy's kamer,' zei Nelly.

Stilletjes doorzocht Nelly de houten poppenlades van haar zusje.

Toch kon ze zo veel geluid maken als ze wilde. Haar zusje Josy was uit logeren en ook haar oudere zus Rita sliep bij een vriendin. Jarenlang had Nelly niet kunnen wachten tot haar slaapfeestje. Maar hoe meer haar verjaardag in zicht kwam, hoe meer ze ertegenop had gezien.

Nelly schrok op van de proestuitbarsting aan de andere kant van de overloop. Met lood in haar sloffen en poppenkieren in haar handen liep ze terug naar de slaapkamer. Haar gasten stopten met lachen en giechelden wat na. Nelly wurmde zich om de deur heen. De vier matrassen pasten net niet. Het luchtbed van Orlando blokkeerde de doorgang. Nelly waggelde steunend tegen haar kledingkast en struikelend over benen naar het midden van de kamer.

‘Is dit oké?’ Nelly plofte tegen haar bed en hield een gebreid vestje in de lucht.

‘Ik denk dat dat wel past.’ Zehra sloeg haar arm om Elizabeth. ‘Een beetje krap, maar dat is juist lachen. Jouw *dare* wordt supercute. Het is een make-over!’ Zehra’s poeslieve blik verdween in een kattige grimas. ‘Van die luie kater van je!’

Geschokt draaide Nelly zich om naar Blav, die op haar bed lag te snurken. Ze schudde haar hoofd.

‘Je moet,’ zei Zehra. Kyona knikte hevig.

Voordat Nelly iets kon zeggen, trok Zehra de grote zwart-witte kater uit zijn slaap. Zijn voorpoten recht naar boven, zijn onderlijf bungelend tegen Zehra’s benen. Blav begon te brommen.

‘Dat vindt hij niet leuk, Zehr,’ zei Nelly. ‘Zet hem neer.’

‘Hij spint!’

‘Dat is geen spinnen ...’ probeerde Nelly nog.

Maar het was al te laat. Blav haalde uit. Zehra greep naar haar nek. De oude kater kwakte op vier poten naast het hoofdkussen van

Elizabeth. Even bleef hij gekwakt staan. Daarna rechtte hij zijn rug en liep zonder om te kijken de kamer uit.

‘Rotbeest!’ schreeuwde Zehra.

Een drupje bloed viel op haar satijnen nachtopje. Het was een raar gezicht, een jong meisje in een pyjamasetje voor grote meisjes. Het kreeg zelfs iets griezeligs, nu er een helderrood streepje verscheen. Zehra kermde en strompelde naar de badkamer.

‘Pleisters liggen in de spiegelkast,’ riep Nelly.

Nelly had liever geen *truth or dare* gespeeld. Maar haar gasten vonden dat dat bij een slaapfeestje hoorde. Dus Nelly speelde mee. Het liefst had ze óók voor waarheid gekozen, net als haar vrienden. Maar de kans was te groot dat die in de gaten kregen dat Nelly een groot geheim met zich meedroeg. Het geheim van de dieren, dat Nelly’s ekstervriend Marcus haar vorige herfst had onthuld.

In een ver, ver verleden praatten mensen en dieren met elkaar. Ze overlegden, hadden het over ditjes en datjes en maakten grapjes. Totdat mensen besloten dat zij de belangrijkste wezens op aarde waren. Dat zij de baas moesten spelen over bomen, planten en dieren. Sindsdien zwegen dieren tegen de mens, en praatten ze alleen nog als geen mens ze hoorde.

Wes, de leider van de eksterbende, had het Marcus kwalijk genomen dat hij tegen een mens had gesproken. Geen dier haalde het in zijn hoofd het grote geheim te onthullen, en dan was het uitgerekend in zijn bende misgegaan. Wes had de vriendschap tussen Nelly en de leden van zijn bende verboden.

Gelukkig hadden de eksters zich daar niks van aangetrokken. Marcus had zelfs een plan bedacht om zijn fout goed te maken: als

Nelly lid werd van de eksterbende, was het niet zo erg dat ze het geheim wist. Een eksterbendelid was toch net iets anders dan zomaar een mens.

Om toe te treden tot de bende moest Nelly eerst leren vliegen. Toen Wes ontdekte dat het Nelly met de hulp van de eksters gelukt was, werd hij zo kwaad dat hij Marcus aanviel. Uiteindelijk draaide Wes bij, nadat Nelly had bewezen dat de geheimen veilig waren bij haar. En zo werd Nelly lid van de eksterbende.

Maar geheimen bewaren was niet iets wat je een keer deed en daarna een poos niet. Nee, een geheim bewaren deed je altijd. De hele tijd. Ook op je eigen slaapfeest.

Met een pleister op haar nek kwam Zehra terug. 'Denk maar niet dat je er nu van af bent.'

'Kun je niet iets anders verzinnen?' vroeg Elizabeth. Elizabeth was niet alleen Zehra's beste vriendin, maar ook die van Nelly. 'Dit is zielig.'

Zehra liet zich op het paardendekbed van Kyona zakken. Ze keek Nelly peilend aan. Opeens stond ze op. 'Waar is dat hondje van jullie?'

'Ah nee, Zehr!' riep Elizabeth haar na.

Triomfantelijk kwam Zehra terug, gevolgd door een enthousiaste Plork. Kwispelend waagde het hondje zich over de schommelende ondergrond naar Nelly.

'Vergeet het maar,' zei Nelly. Ze drukte Plork stevig tegen zich aan.

'Zo werkt het niet,' zei Zehra. 'Wij hebben net ook alles verteld. Orlando, dit vind je toch niet oké? Dat jij van Nelly moest vertellen over Elena.' Zehra deed niet haar best een grinnik in te houden. 'En dat Nelly, nu het voor haar lastig wordt, ineens afhaakt?'

Orlando was als eerste aan de beurt geweest vanavond. Nelly had de vraag verzonnen, en daar had ze niet lang over na hoeven denken. Ze vroeg naar iets wat lang geleden gebeurd was. Iets wat Nelly zelf al wist, maar wat ze al die jaren voor zich had gehouden. Dat was moeilijk geweest, maar ze had het destijds nou eenmaal aan Orlando beloofd. Als Orlando het zelf vertelde, hoefde ze haar belofte niet te breken.

Orlando had Nelly gesmeekt of ze niet een andere vraag kon stellen. Welke vraag ook, hij zou eerlijk antwoorden. Nelly vond het zonde als dit stukje geschiedenis vergeten raakte. Dus ze bleef erbij dat hij de waarheid moest vertellen over de warme dag bij peuterspeelzaal De Gouden Tuimelaar. De dag dat ze samen met Elena in het opblaasbadje zaten. Bil aan bil, zonder luiers. Over wat Orlando deed toen Elena een dikke drol in het badje had geperst. Toen die als een worst langs de verbaasde blikken van de drie peutertjes dobberde.

Orlando bekende dat hij er een onderzeeboot in had gezien. Dat hij ermee was gaan spelen. Dat hij het had uitgekrijst van verdriet toen het lauwe speeltje in zijn hand uiteenviel. Dat Elena hem had getroost. Elena, die van haar ouders niet op Nelly's slaapfeestje mocht komen, omdat Orlando er ook was. En Orlando was een jongen.

Zehra, Elizabeth en Kyona hadden het stoer gevonden dat Orlando het verhaal had verteld. Orlando had een buiging gemaakt en met een smekende blik naar Nelly gekeken. Nelly had gezegd

dat het verhaal niet af was. De waarheid kende een spectaculaire ontknoping. Uiteindelijk fluisterde Orlando dat Elena hem had getroost door een nieuw spelletje te bedenken. Een wedstrijdje. Wie het gezicht van de ander zo snel mogelijk kon schminken met de uiteengevallen onderzeeboot. De meiden waren abrupt gestopt met giebelen en gilden het uit. Dubbel van het lachen had Nelly moeten denken aan de ouders van Elena. In acht jaar tijd was het kennelijk raar geworden dat Orlando op een slaapfeest was met verder alleen meisjes. Raarder dan dat hun dochter en diezelfde jongen elkaar ooit hadden ingesmeerd met klontjes peuterdrol.

‘Orlando, het is toch aso als Nelly het niet doet?’ dramde Zehra. ‘Meiden?’

‘Oké,’ zei Nelly. ‘Ik kies eerst iets wat haar past. Dit vestje is te klein.’

‘Sorry, Nelly,’ zei Zehra. ‘Dit vestje heb je uitgekozen, dit vestje moet je gebruiken.’

Elizabeth schudde haar hoofd. Orlando leunde tegen de kledingkast en pakte een strip van Donald Duck uit zijn tas.

Met haar rug naar Zehra probeerde Nelly Plork op haar gemak te stellen. Plork dook omlaag. Zoals altijd wanneer iemand haar ervan wilde overtuigen dat er niets aan de hand was.

‘Plorkie, even dit aan. Daarna meteen weer uit. Kom maar met je poot.’

Zehra en Kyona stootten elkaar aan. Nelly frummelde de poot teen voor teen door het mouwgaatje. Plork hield haar oren strak naar achteren, haar ogen stonden op de allerzieligste stand.

‘Sorry, Plorkie. Ik wil het ook niet.’

‘Ik wil het ook niet!’ gilde Zehra uit. Ze wierp zich als een slappe

lap over Kyona, die zich op haar beurt gierend om Zehra drapeerde. Plork begon zachtjes te janken, met haar staart tussen de poten. Nelly voelde dat ze bijna mee ging huilen.

Wat was dit voor onzin? Dit was háár feestje. Voorzichtig trok ze Plorks poot weer uit de mouw.

Hijgend van het lachen duwde Zehra Kyona van zich af. ‘Wat doe je nu?’

‘Ik stop ermee.’ Nelly liet Plork de kamer uit.

Zehra ging rechtop zitten en veegde haar lachtranen weg. Haar gezicht stond op onweer.

‘Ik vind er ook geen bal meer aan.’ Orlando keek op van zijn strip. ‘Zullen we iets anders doen?’

‘Goed plan!’ riep Elizabeth en ze sprong in dekenwonderland. ‘Kom, Nelly, kussengevecht!’

Voor ze kon protesteren, kreeg Nelly een beuk tegen haar rug. Orlando grijnsde breeduit, zijn hoofdkussen bungelend in zijn hand. Een kussengevecht ... Nelly zag er de lol niet van in. Kussens waren zacht. Maar ook met iets zachts kon je genadeloze klappen uitdelen.

Waarom keken ze niet gewoon een laatste film? En gingen ze daarna slapen? Waarom vonden haar vrienden precies die dingen leuk waar Nelly een hekel aan had? Nelly moest wennen aan de nieuwe situatie. Dit feestje was de eerste keer dat ze zo lang met haar vrienden samen was sinds de herfst van vorig jaar.

De Nelly van toen had niet toegestaan dat ze deze stomme spelletjes deden. Die had bepaald wat ze gingen doen. En die had er streng op toegezien dat haar kamer dit overleefde.

Want dat veroorzaakte op dit moment de grootste knoop in Nelly's maag. De invasie in haar domein, met haar spullen. Bij dieren

had ze er geen last van. Maar als mensen haar kamer binnenkwamen, zette ze zich altijd schrap. Er kon zoveel misgaan. Ze konden dingen pakken waarvan Nelly niet wilde dat ze gepakt werden. Ze konden dingen verkeerd terugleggen. En het allerergste: ze konden iets stukmaken.

Bij de oude Nelly haalde niemand het in zijn hoofd zich al te veel op zijn gemak te voelen op haar kamer. De nieuwe Nelly snapte dat het zo niet werkte. De nieuwe Nelly was natuurlijk nog altijd de oude Nelly, maar dan iets beter voorbereid. Die had haar snoepverzameling en de spulletjes waar ze het meest zuinig op was veilig weggeborgen. Vijf rondvliegende kussens konden nog steeds van alles doen sneuvelen. Toch kwam het kussengevecht niet op zo'n verkeerd moment.

Nelly pakte haar eigen hoofdkussen, sprong op Zehra af en gaf haar met volle kracht een mep tegen het hoofd. Zehra wankelde en liet zich achterovervallen. Als een voetballer die een strafschoop probeerde te regelen.

'Zehr!' riep Elizabeth uit. 'Gaat het?'

Dramatisch opende Zehra haar ogen en staaarde naar het plafond van de dakkapel. Orlando plofte weer op zijn luchtbed.

'Dat is niet echt de bedoeling van een kussengevecht, Nel,' zei Elizabeth, terwijl ze Zehra omhooghielp.

'Het geeft niet. Au,' zei Zehra. Blijkbaar kende Zehra ook de reclame van die duffe vrouw met grijs gezicht, die na het innemen van een pijnstiller haar haren losgooide op een ultrakleurig feest. 'Zullen we elkaar opmaken? Dan zakt mijn hoofdpijn hopelijk wat.' Zehra bracht haar hand net niet tegen haar slaap. 'En dan lekker kletsen? *Girltalk*? Sorry, Orlando.'

Nelly trok een vies gezicht. Daar had ze helemaal geen zin in. Maar Nelly wist wat er kon gebeuren als ze haar zin te veel zijn gang liet gaan.

Ze zuchtte. 'Orlando, ik vraag mijn vader of je een pak van hem aan mag. Volgens mij hebben jullie bijna dezelfde maat.'

Orlando haalde zijn schouders op, pakte de *Donald Duck* en bladerde verder.